

Arrest

nr. 231 265 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 16 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft een duurzaam Italiaans verblijfsrecht verkregen in het kader van een erkenning als vluchteling.

Hij werd op 8 november 2018 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, waarvan één jaar met uitstel voor vijf jaren, wegens feiten van mensenhandel, deelname aan bendevorming en poging tot prostitutie-aanwerving van een meerderjarige of minderjarige.

Op 21 augustus 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd op 14 november 2019 naar Italië verwijderd. Het beroep hier tegen ingediend wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 231 273 van 16 januari 2020.

Op 21 augustus 2019 neemt de verwerende partij eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer

Naam : [M.]

Voornaam: [S.]

Geboortedatum: [...]

Nationaliteit: Sierra Leone

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.08.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, deelname aan bendevorming, poging tot prostitutie-aanwerving van meerderjarige of minderjarige, feiten waarvoor hij op 08.11.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 1 jaar met uitstel voor 5 jaren. De bewezen feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een schaamteloosheid en een totaal gebrek aan normbesef. Betrokkene heeft misbruik gemaakt van de kwetsbare en precaire situatie van een onschuldig meisje door haar vanuit Italië naar België over te brengen enkel met het oogmerk haar alhier seksueel te laten uitbuiten. Dit kan maatschappelijk niet getolereerd worden en getuigt van en volkomen misprijzen voor de fysieke en psychische integriteit van het meisje en betekent en gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet. Uit het administratief dossier, kan niet afgeleid worden dat betrokkene een angst heeft in het kader van artikel 3 van EVRM om naar Italië terug te keren.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 20 september 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.2. Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat verzoeker in Italië werd erkend als vluchteling, wat de raadsman van verzoeker ontkent noch weerlegt. De verwerende partij legt niet-vertaalde stukken neer, waarvan zij stelt dat deze een overnameakkoord door de Italiaanse autoriteiten en een bevestiging van de verblijfsstatus van verzoeker in Italië betreffen. De raadsman van verzoeker heeft geen bezwaar tegen het neerleggen van de stukken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een vierde middel onder meer de schending aan van het hoorrecht en van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“1. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

2. Verzoeker had dan ook verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoeker wijst erop dat – indien hij daadwerkelijk en nuttig zou zijn gehoord – had kunnen kenbaar maken dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw [O.A.], geboren op [...] te Lagos. Zij heeft de nationaliteit van Nigeria, maar is in het bezit van een duurzaam Belgisch verblijfsrecht (een F-kaart, zie stuk 3).

Samen met zijn partner is verzoeker woonachtig te 2020 Antwerpen, [...] (zie ook stuk 5: rekeningen op naam van verzoeker met vermelding van zijn adres). Hij verbleef eerder, samen met zijn partner, te 2140 Borgerhout, [...] (zie stuk 5).

Verzoeker wijst op verschillende getuigenverklaringen die de relatie en samenwoning van verzoeker en mevrouw [O.A.] bevestigen (zie stukken 6 t.e.m. 9).

Verzoeker werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Verzoeker had zijn persoonlijke situatie kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing – zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod.

Verzoeker werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod met de zeer lange duurtijd van acht jaar een ander wending had kunnen kennen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd verzoeker niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

3. Gelet op deze elementen, wijst verzoeker op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Wat betreft artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, merkt verzoeker terecht op dat dit artikel een omzetting vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het is niet betwist dat het bestreden inreisverbod enkel steunt op artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.” Aldus blijkt dat, gelet op het woord “kan” in voormelde bepaling, de verwerende partij in deze over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Voormelde discretionaire bevoegdheid moet evenwel worden uitgeoefend conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod worden vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. In de parlementaire voorbereiding wordt over artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”(overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men “het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden. De verwerende partij moet dan ook de feiten die aan verzoeker kunnen worden tegengeworpen afwegen tegen de eventuele gegevens die een belemmering zouden kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod van een bepaalde duur of die van belang zouden kunnen zijn bij het bepalen van de duur van dit inreisverbod. Uit de beslissing

aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet vervolgens dit onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling dan ook in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt hierover kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

In dit kader wijst de Raad erop dat het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35). De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de Terugkeerrichtlijn en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknot.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – in casu verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

In casu blijkt niet dat de verwerende partij het vereiste onderzoek heeft doorgevoerd. Zij heeft zich, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, beperkt tot de aanwezige elementen in het administratief dossier en heeft verzoeker, alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet op relevante en nuttige wijze gehoord in het kader van de bestreden verblijfsrechtelijke maatregel, in casu een inreisverbod, noch heeft de verwerende partij op een andere wijze de kans gegeven om eventuele bezwaren tegen het opleggen van een inreisverbod te uiten.

Evenwel blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop

had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38)

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die, na een individueel onderzoek, het al dan niet afleveren van een inreisverbod en van de geldingstermijn van acht jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. Hij stelt dat hij een duurzame relatie heeft met een vrouw die in het bezit is van een duurzaam Belgisch verblijfsrecht en dat hij met haar samenwoonde. Verzoeker stoffeert dit met foto's, facturen en getuigenverklaringen.

Er werd geen verweernota neergelegd. Ter terechtzitting verwijst de verwerende partij naar het ingevulde intakeformulier van het gesloten centrum dat zich in het administratief dossier bevindt. Op dit intakeformulier werd bij 'burgerlijke staat' 'vrijgezel' genoteerd. Zij licht ook toe dat aangezien verzoeker beschikt over een verblijfstitel voor Italië, het inreisverbod enkel geldt voor België en verzoeker dus enkel nationaal zal worden geseind.

De Raad stelt vast dat dit intakeformulier werd ingevuld op 23 augustus 2019, dit is na de afgifte van het bestreden inreisverbod op 21 augustus 2019. Verder blijkt uit dit summiere intakeformulier, ingevuld voor eigen doeleinden van het gesloten centrum, geheel niet dat verzoeker specifiek werd gehoord in het kader van de bestreden verblijfsrechtelijke maatregel, in casu het inreisverbod. Dat het inreisverbod enkel geldt voor België impliceert overigens niet automatisch dat het bestaan van de relatie op zich niet in aanmerking moet worden genomen bij het bepalen van de geldigheidsduur van dit inreisverbod.

De Raad besluit dat het betoog van verwerende partij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij naliet verzoeker op nuttige en relevante wijze te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op de uiteindelijke beslissingname. Het kwam de verwerende partij toe bij het nemen van haar beslissing deze elementen te onderzoeken en te beoordelen. Het komt niet aan de Raad toe deze beoordeling thans in de plaats van het bestuur door te voeren.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft nagelaten te voldoen aan het hoorrecht en de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat deze beslissing bijgevolg werd genomen zonder dat alle nuttige gegevens voorhanden waren en zonder dat een deugdelijke evenredigheids-toetsing werd doorgevoerd en dat verweerder artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden "*met de specifieke omstandigheden van [het geval]*" bij het bepalen van de duur van het aan verzoeker opgelegde inreisverbod.

Het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verdere bespreking van de overige onderdelen van dit middel en van de overige middelen dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES